

## Què podem fer tu i jo per un món millor arran dels atemptats?

Ds, 21/11/2015 per Sandra Buxadera...

[A la riba del Tíber](#)

Una persona de la família i jo discutíem la iniciativa de Facebook de permetre als usuaris de tenyir-se la foto de perfil amb la bandera francesa arran dels atemptats de París. «He estat a punt de fer-ho jo també, però després m'he dit que és pura emotivitat. Superficial», valorava ella. «Però la gent necessita fer alguna cosa, i aquesta iniciativa permet compartir un estat d'ànim», exposava jo. Però és clar... després, què?

Aquesta pregunta m'acompanya en els pocs moments que no estic absorta en les múltiples tasques de la vida diària. Com puc evitar desanimar-me i contribuir a fer un món millor?

Quan era jove, m'imaginava que la professió era el camí. Des que sóc mare, penso en les paraules «Love begins at home» de Teresa de Calcuta (L'amor comença a casa). Si hagués estat estimat i respectat de petit, aquell jove que disparava a sang freda al Bataclan, el que matava a Beirut, haurien optat per la via assassina? Fins i tot si són persones que han sentit rebuig social, haurien optat per l'odi si a casa se'ls hagués aixoplugat? Si és cert que hi ha raons polítiques i històriques darrere, igualment, haurien optat per la violència si a casa no l'haguessin viscuda?

I mentre vaig fent-me preguntes sense sentir-me segura de la resposta, faig tot el possible perquè les meves filles se sentin estimades, dedicant-los més temps del què hauria mai imaginat; renunciant a feines o projectes per tractar d'evitar el gran drama de molts nens avui: la solitud. Tractant d'adaptar-me a les seves necessitats, dormint amb la més petita, abraçant-les sovint i obligant-me a foragitar les distraccions per viure plenament el temps amb elles.

Esforçant-me, alhora, a que aprenguin a respectar cada persona, començant per les de casa. Amb gestos tan aparentment insignificants com asseure's amb elles una estona a jugar al Lego i dir-li a la gran: «No cal que escridassis a la petita quan et vol prendre les peces. Dóna-li un altra peça per a què hi jugui i no t'enrabiïs si al final t'agafa la teva; de seguida se'n cansarà». I a la petita: «Espera't una estona que ara amb aquesta peça hi juga la gran; mira, tu pots jugar amb totes aquestes» (és massa petita per fer construccions amb la gran). I al final, deixar-les jugar una estona soles, amb una -encara precària- harmonia entre germanes.

Precisament ahir a la nit llegia [una entrevista a una experta parisenca](#) que tracta de rehabilitar joves extremistes. Explica que el denominador comú d'aquests joves fanàtics sol ser un trauma ja infantil, i molt sovint, l'absència del pare. El nivell o rebuig socials no tenen tant a veure com el malestar psicològic, que sol venir de lluny. A banda, "la majoria d'aquests joves provenen de famílies poc religioses o atees", explica l'especialista, Sonia Imloul. La transmissió de valors transcendents com antídote, doncs. Les converses i pregàries amb els fills al vespre també ajuden a canviar el món.

Amor i espiritualitat a casa, respecte i atenció a tota la gent a la feina i al barri,

utilitzar els nostres recursos i les xarxes socials per difondre una cultura diferent; comprometre-nos molt més políticament. Vies a explorar per cadascú per construir un món millor. Altres possibilitats?